

[Ole Bjørn Kraft.]

ikke at svække det, for derigennem svækker man jo muligheden for, at vi bliver i stand til at forhandle, svækker vor frihed til at vælge. Kun gennem dette system kan vi yde vort bidrag til vestens frihed.

Den tyske udenrigsminister, hr. von Brentano, gav et godt udtryk herfor under Europarådets sidste forhandlinger, da han sagde: ingen fred uden frihed, ingen frihed uden sikkerhed. Solidariteten og samarbejdet mellem A-pagtlandene må derfor være udgangspunktet for vore politiske beslutninger, og jeg er glad for, at den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti i virkeligheden også i dag har givet klart udtryk herfor. Forsvaret og udenrigspolitikken må ses som en helhed; thi det er jo sandheden, at enten står vi sammen, eller også falder vi sammen. Der kan ikke i dag eksistere noget isoleret dansk forsvar, så lidt som noget forsvar af noget af de andre vesteuropæiske lande. Vi er beroende af vore allieredes hjælp, og de er også i deres forsvarsanstrengelser i høj grad, måske i højere grad, end vi ofte forestiller os her i landet, bestemt af, hvad vi gør på dette område.

Det er ud fra dette synspunkt, jeg under denne debat vil beklage, at spørgsmålet om oprettelsen af militære depoter i Jylland for allierede styrker, i dette tilfælde tyske styrker, der kan komme til at deltage i Danmarks forsvar, så ofte her i landet bliver gjort til genstand for en omtale, der, synes jeg, er uden sans for den virkelighed, som vi, hvad enten vi ønsker det eller ikke, må indrette os efter. Jeg må også beklage, at dette spørgsmål ikke er blevet løst, men udskudt. Det forekommer mig, at regeringen har forsømt en opgave ved ikke at give fyldestgørende oplysninger om dette spørgsmål på et tidligere tidspunkt. Det er så meget mere beklageligt, som den højtærede forsvarsminister oprindelig har fremsat synspunkter, der både var forstående og realistiske. Jeg tror, at man ved drøftelsen af denne sag ofte overser noget meget betydningsfuldt. Når man taler om de tyske styrker i denne forbindelse, har jeg ofte indtryk af, at man glemmer, at det tyske forsvars stilling under Atlantpagten er en helt anden, end den har været nogen sinde tidligere, hvilket i høj grad, forekom-

mer det mig, må ændre hele indstillingen på dette område. Jeg vil nemlig gerne minde om, at de vesttyske styrker også i fredstid er underlagt chefen for Europakommandoens operative ledelse, og at de tyske styrker også forsyningsmæssigt indgår som et led i det europæiske forsvar, altså mere direkte end en række andre stater er et led i det europæiske fællesforsvar. Hele det tyske forsyningsapparat er under allieret kontrol. Det var den aftale, der blev truffet, da Tyskland efter eget ønske blev medlem af Atlantpagten.

De tyske depoter, som man her har talt så meget om, er altså i virkeligheden klart og tydeligt NATO-depoter. Det burde have været fremhævet på en helt anden måde af den høje regering. Og når tyskerne ønsker at have depoter eller lagre — de ønsker jo ikke bare depoter i Danmark, men også i en række andre Atlantpagtlande, også i Norge ønsker de lagre for deres søforsvar — er det, fordi de betragter deres land som et særlig udsat område.

Under diskussionen herhjemme er dette, synes jeg, på en mærkelig måde blevet tilsløret. Der har for nylig været en udenrigsdebat i det norske storting. Her fremhævede den norske forsvarsminister med rette, synes jeg, den kendsgerning, at de vesttyske styrker ikke uden NATOs medvirken kan deltage i nogen konflikt. De er underlagt NATOs kontrol og NATOs samtykke. Følelsesmæssige grunde må ikke overskygge dette spørgsmåls realitet. Denne sag foreligger ikke blot for os, den foreligger også for andre NATO-lande. I virkeligheden — og det er derfor, jeg har fremdraget det i denne udenrigspolitiske debat — er det et alvorligt spørgsmål om hele samarbejdet inden for Atlantpagten og om samarbejdsånden, som jo også er væsentlig, når vi skal tænke på vor fremtid. Både saglige, militære og NATO-politiske grunde advarer os imod at afvise en løsning af forsyningsspørgsmålet i vort land for styrker, der i en given situation kommer til at kæmpe under nordregionens atlantiske ledelse, hvad jeg også ønsker at fremhæve, i forsvaret for vort eget land.

Jeg kan ikke se rettere, end at stærke nationale grunde taler for en tilfredsstillende ordning, så sandt som vi vel må være interesseret i det stærkest mulige forsvar